

Arrest

nr. 59 118 van 31 maart 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 21 januari 2011 hebben ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 december 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 10 februari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat B. MANNAERT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. MAES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoeker, Vardan POGHOSYAN, luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaarde zich een Armeens staatsburger, van Armeense origine en bent afkomstig uit Ptghni (Armenië).

U woonde daar samen met uw echtgenote Lusine Harutyunyan, eveneens Armeens staatsburger van Armeense origine (O.V. 6.609.245) en jullie twee kinderen. Ook uw vader Ishkhan Pogosyan en uw moeder Sveta Poghosyan (O.V. 6.609.240) woonden op hetzelfde adres.

U werkte als lasser en had een eigen winkel, waar voedingswaren verkocht werden.

In de periode 2007-2009 werkte u in Moskou (Russische Federatie), waar u ook officieel geregistreerd was. Af en toe keerde u voor een korte periode terug naar Armenië.

In 1998 werd u door de politie opgepakt en door de rechtbank van Abovyan veroordeeld tot zes jaar gevangenisstraf. U zat uiteindelijk één derde van uw straf uit in drie verschillende gevangenisstraffen. U werd veroordeeld omdat u een politieagent had neergestoken. Deze had met andere collega's

geprobeerd u mee te nemen, toen u van een bokstraining naar huis keerde. U wist niet dat het agenten waren en dacht dat u ontvoerd werd. Daarom stak u één van hen neer.

Nadat u werd vrijgelaten uit de gevangenis, bleef u echter problemen kennen. Dit had vermoedelijk ook te maken met uw politiek engagement. U was geen lid van een politieke partij, maar was wel actief. Zo verzamelde u mensen om hen naar betogingen of meetings te sturen. Vooral het hoofd van het politiebureau en zijn adjunct hadden het op u gemunt. Ze vielen u lastig, sloegen u soms en namen goederen mee uit uw winkel, zonder deze te betalen. In 2009 was er tot tweemaal toe brand in uw winkel. Omwille van deze problemen sloot u uw winkel.

In 2008 werd u van thuis uit meegenomen door de politie van Abovyan en gedurende twee à drie dagen vastgehouden.

Na uw vrijlating ging u terug naar Moskou om er te werken.

In uw afwezigheid werden uw ouders lastig gevallen vanwege u. Men kwam bij hen naar u vragen en begin 2009 werd uw vader zelfs meegenomen. Hij werd vastgehouden door de politie te Abovyan. Toen u dit via uw familie vernam, keerde u eind februari 2009 terug naar Armenië.

U bood zich aan op het politiekantoor en vroeg om uw vader vrij te laten. Men liet uw vader inderdaad vrij en stuurde hem met een taxi naar huis. U werd echter zelf aangehouden en gedurende een week vastgehouden door de politie. U werd geslagen en mishandeld en hield daar gezondheidsproblemen aan over. De politie eiste dat u uit Armenië zou vertrekken of met hen zou samenwerken. Zo niet zou u een gevangenisstraf of zelfs de dood riskeren.

Op 2 maart 2010 vielen agenten jullie huis 's avonds binnen. Ze wilden u opnieuw meenemen. Uw moeder en zoon raakten gewond toen uw moeder wilde verhinderen dat u werd meegenomen. Op 7 of 8 maart 2010 werd u terug vrijgelaten. U kreeg daar te horen dat u zou moeten doen wat zij zeiden. Zo niet, zou u worden opgesloten of zou u Armenië moeten verlaten.

Op 28 maart 2010 reisde u per vliegtuig van Armenië tot Kiev (Oekraïne), samen met uw ouders, echtgenote en kinderen. Gedurende enkele dagen verbleven jullie bij een neef van u, daarna woonden jullie in Kiev. Via een zekere Sasha werd jullie verdere reis geregeld. Hij vroeg daarvoor jullie paspoorten, die jullie niet meer terug kregen.

Op 7 april 2010 vloog u samen met uw ouders naar België. Jullie waren uw echtgenote en de kinderen echter uit het oog verloren, waardoor zij niet samen met jullie konden vertrekken. Zij bleef met de kinderen in Kiev, tot ook haar reis naar België geregeld kon worden.

Op 8 april 2010 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten, samen met uw ouders. U legde daarbij uw militair boekje voor, evenals kopies van uw geboorteakte, van twee pagina's uit uw paspoort, van uw huwelijksakte, van uw geboorteakte, en van de geboorteakte van uw dochter, evenals een attest van erkenning van het vaderschap van uw beide kinderen.

Verder legde u ook attesten voor in verband met uw gevangenisstraf en die van uw vader, documenten in verband met uw werk en registratie in Moskou en medische attesten, die zowel in België als in Armenië werden opgesteld met betrekking tot u en uw familieleden.

Op 28 mei 2010 diende uw echtgenote een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Zij toonde daarbij jullie originele huwelijksakte, haar geboorteakte en de geboorteaktes van de kinderen, evenals kopies van enkele bladzijden uit haar paspoort.

Op 13 mei 2010 overleed uw vader in België."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.1.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoeker, Vardan POGHOSYAN, luidt als volgt:

"Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat Armenië een meerpartijenstelsel heeft waarin politieke partijen activiteiten (bv. leden werven, fondsen verzamelen, hun gedachtegoed uitdragen, oppositie voeren in het parlement) kunnen ontwikkelen. Tijdens kiesperiodes is er sprake geweest van een verhoogde spanning, die gepaard kon gaan met intimidaties en kortstondige arrestaties.

Na de kiesperiodes normaliseerde de situatie weer, zo ook na de presidentsverkiezingen van begin 2008 die turbulenter dan gewoonlijk zijn verlopen en uitzonderlijk een langere nasleep kenden.

Sinds voornoemde politieke gebeurtenissen van 2008 zijn de Armeense autoriteiten restrictiever bij het toelaten van manifestaties. Hoewel vele manifestaties zonder incidenten verlopen, kunnen deze soms op schermutselingen uitlopen en zo tot kortstondige arrestaties leiden.

Betrouwbare en gezaghebbende bronnen zijn echter van mening dat er actueel in Armenië geen situatie van vervolging omwille van politieke redenen is, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke gevallen, waarvan kan gesteld worden dat er over bericht wordt en dat deze bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden.

Gelet op wat voorafgaat, in het licht van alle elementen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, zijn de door u beschreven ernstige moeilijkheden (cf. veelvuldige arrestaties, waaronder

vasthoudingen door de politie van Abovyan in 2008, februari 2009 en maart 2010, vanwege uw politieke engagement – met name het verzamelen van mensen voor deelname aan meetings of betogingen) niet aannemelijk.

In de eerste plaats dient te worden vastgesteld dat u met betrekking tot uw politiek engagement onaannemelijk vage verklaringen aflegde.

U meldde dat u geen lid was van een politieke partij, maar wel actief was.

U verzamelde met name mensen voor deelnames aan betogingen of meetings. Zij moesten Levon Ter Petrosian steunen, maar u bleek niet op de hoogte van waar deze persoon zich mee bezig houdt of met wie hij samenwerkt. U gaf zelfs aan dat u zich daarover niet wilde informeren (CGVS p. 11).

Met betrekking tot de laatste verkiezingen, verklaarde u dat u toen verhinderd werd te stemmen.

U wist echter niet meer wanneer deze verkiezingen werden gehouden, en meldde 'in 2008 of 2009'. U kon zich de maand niet concreet herinneren (CGVS p. 9-10). U verklaarde verder dat er na deze verkiezingen geen meer werden gehouden, terwijl uit de eerder vermelde informatie blijkt dat er in mei 2009 gemeenteraadsverkiezingen werden gehouden in Jerevan. Ook in januari 2010 werden er nog tussentijdse parlementaire verkiezingen gehouden in Jerevan.

Dergelijke verklaringen zijn toch wel opmerkelijk te noemen, gezien u verklaarde dat u enkel vanwege uw politieke engagement problemen kende in Armenië.

Bovendien legden u, uw echtgenote Lusine Harutyunyan (O.V. 6.609.245) en uw moeder Sveta Poghosyan (O.V. 6.609.240) tegenstrijdige verklaringen af over uw arrestaties door de Armeense autoriteiten.

Met betrekking tot uw arrestatie in februari 2009 verklaarde u dat uw vader begin februari werd meegenomen door de politie van Abovyan. Toen u dit vernam, keerde u eind februari terug uit Moskou, waar u op dat moment werkte en woonde. U bood zich aan op het politiebureau en vroeg de vrijlating van uw vader. Uw vader werd inderdaad vrijgelaten en met een taxi terug naar huis gestuurd. U werd echter aangehouden en mocht het politiebureau niet verlaten (CGVS p. 6-7).

U gaf aan dat uw vader slechts één keer werd meegenomen vanwege u. Uw moeder meldde eveneens dat uw vader één keer werd meegenomen, maar dateerde dit in januari 2010 (CGVS p. 6-7). Zij verklaarde dat er – slechts enkele uren na uw terugkeer uit Moskou – al mensen langs kwamen om u mee te nemen. Uw vader werd diezelfde dag vrijgelaten (CGVS Poghosyan Sveta p. 6-7). Uw moeder stelde eveneens dat u naar aanleiding van deze meenamen gedurende ongeveer 20 dagen werd vastgehouden. U had echter gemeld dat u gedurende een week was vastgehouden (CGVS p. 8), terwijl u op de Dienst Vreemdelingenzaken had verklaard dat u gedurende een maand werd vastgehouden (Vragenlijst CGVS p. 2).

Ook in verband met uw arrestatie in maart 2010 konden zwaarwichtige tegenstrijdigheden worden vastgesteld.

U verklaarde dat u op 2 maart 2010 van thuis uit werd meegenomen en pas op 7 of 8 maart terug werd vrijgelaten. Toen men u wilde meenemen, kwamen uw moeder en zoon tussenbeide, waardoor zij gewond geraakten (CGVS p. 13-14).

Uw echtgenote verklaarde echter dat u in maart 2010 'gewaarschuwd' werd, zonder een arrestatie of verwondingen van uw moeder of zoon te vermelden (Vragenlijst CGVS Harutyunyan Lusine p. 2).

Uw moeder daarentegen maakte geen gewag van een vasthouding van u in maart 2010. (CGVS Poghosyan Sveta). Uw moeder meldde wel dat zij en uw zoon gewond geraakten, toen de politie binnenviel en u wilde meenemen, maar kon dit niet precies dateren (CGVS Poghosyan Sveta p. 9). Gezien dit incident zich afgespeeld zou hebben vlak voor jullie vertrek uit Armenië, is het dan ook zwaarwichtig dat jullie hierover tegenstrijdige verklaringen afleggen.

Verder bleef het ook onduidelijk hoe vaak u precies werd meegenomen of opgesloten door de politie, omdat u uw verklaringen in de loop van uw gehoor op het Commissariaat-generaal telkens aanpaste.

U had het aanvankelijk over drie arrestaties, die elk werden besproken (CGVS p. 8).

Met betrekking tot uw arrestatie in 2008, die u duidde als uw eerste vasthouding na uw gevangenisstraf, bleek echter dat u niet kon dateren in welke maand deze arrestatie precies had plaats gevonden (CGVS p. 11-12).

Er werd u verderop in het interview ook gevraagd uit te leggen wat u dan bedoelde met uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken, met name dat u na uw arrestatie van februari 2009 nog regelmatig werd meegenomen, waarbij u werd vastgehouden, geslagen en nadien terug vrijgelaten (vragenlijst CGVS p. 2). U bevestigde plots dat u inderdaad nog meerdere malen was meegenomen. U kon echter zelfs niet bij benadering zeggen hoe vaak u zo werd meegenomen en wanneer dit gebeurde (CGVS p. 15).

Bovendien brengt u zelf geen overtuigende, concrete bewijsstukken aan die de door u beschreven ingrijpende problemen bevestigen, terwijl dit van u verwacht kan worden, gezien dergelijke gegevens volgens de informatiebronnen van het Commissariaat-generaal, waarvan bijlage in het

administratief dossier werd gevoegd, hoe dan ook voorhanden zouden moeten zijn, gelet op de ernst van de moeilijkheden die u zichzelf toeschrijft.

Meer nog, u legt zelfs geen enkel begin van bewijs voor met betrekking tot de door u aangehaalde problemen. U verwees onder andere naar uw winkel, die in 2009 tot twee keer toe in brand gestoken werd en linkte dit aan uw problemen met enkele agenten, nadat u uw gevangenisstraf had uitgezeten.

U legt echter geen enkel document voor met betrekking tot die winkel, hoewel u wel een officiële vergunning daarvoor had, noch in verband met de twee door u vermelde branden (CGVS p. 5-6, p. 16).

Ook in verband met de medische problemen en ziekenhuis opnames, die zowel u als uw gezinsleden zouden hebben ondergaan als gevolg van uw problemen, legt u geen enkel document voor dat uw asielrelaas alsnog aannemelijk kan maken.

U legt immers niets voor met betrekking tot uw eigen ziekenhuisopnames.

U legde wel een document neer, waarin gemeld wordt dat u lijdt aan nervositas. Er wordt echter geen melding gemaakt van de oorzaak, noch verwezen naar elementen uit uw asielrelaas.

Tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal maakte u melding van problemen met uw nieren en lever, en dat u leed aan nervositeit, als gevolg van uw problemen.

U verklaarde echter dat u voor uw nierproblemen als sinds 2008 behandeld werd in Armenië (CGVS p. 3-4). U vermeldde eveneens enkele medische problemen die uw echtgenote kende, en waarvoor ook zij in Armenië behandeld werd. Dit blijkt ook uit de medische documenten die op haar betrekking hebben en uit 2007 dateren.

Verder legt u ook medische documenten voor betreffende uw zoon en dochter. Daaruit blijkt dat uw dochter van 24 december 2009 tot 29 december 2009 ambulatoire zorgen kreeg voor een tweezijdige bronchitis. Uw zoon had een breuk aan zijn rechterarm – rechterelleboog, maar nergens in het desbetreffende attest wordt gewezen naar de oorzaak of omstandigheden waarin uw zoon deze breuk opliep.

Ook met betrekking tot de breuken die uw moeder opliep, toen zij uw meenamen wilde verhinderen, legt u geen enkel begin van bewijs voor.

Er dient te worden opgemerkt dat de door u ingeroepen medische problemen van u en uw gezinsleden geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A 2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming.

U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

De overige door u voorgelegde documenten, met name uw militair boekje, huwelijksakte, de kopies van bladzijdes uit uw paspoort en dat van uw echtgenote, uw geboorteakte en die van uw echtgenote en kinderen, de attesten van erkenning van het vaderschap van uw kinderen, evenals de overlijdensakte van uw vader, bevatten louter persoonlijke identiteitsgegevens, die hier niet worden betwist. De documenten die betrekking hebben op uw tijdelijke registratie in Moskou en die van uw echtgenote, evenals de attesten met betrekking tot uw werk in Moskou, verwijzen enkel naar uw verblijf en beroepsactiviteiten in Moskou.

Geen van deze documenten heeft te maken met de door u aangehaalde problemen in Armenië.

De attesten die betrekking hebben op de gevangenisstraffen die u en uw vader in Armenië uitzaten, houden evenmin verband met de door u ingeroepen asielproblemen.

Bijgevolg vermogen geen van deze documenten het eerder vastgestelde gebrek aan geloofwaardigheid te herstellen.

Gezien bovenstaande vaststellingen moet dan ook worden besloten dat u niet aannemelijk maakt dat u zich kan beroepen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Aangezien u behoudens voornoemde politieke motieven geen andere redenen inroept ter ondersteuning van uw asielrelaas, toont u tot slot al evenmin concreet aan dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving met betrekking tot de subsidiaire bescherming zou lopen in uw land van herkomst.

In hoofde van uw moeder werd eveneens een weigering van de Vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen."

1.2.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoekster, Lusine HARUTYUNYAN, luidt het asielrelaas als volgt:

"U verklaarde zich een Armeens staatsburger, van Armeense origine en bent afkomstig uit Ptghni (Armenië).

U bent gehuwd met Vardan Poghosyan, eveneens Armeens staatsburger van Armeense origine (O.V. 6.609.245) en u heeft twee kinderen. U en uw gezin woonden samen met de ouders van uw echtgenoot, Ishkhan Pogosyan en Sveta Poghosyan (O.V. 6.609.240).

Uw echtgenoot en schoonvader werkten voor de oppositie maar waren geen actief lid.

Uit een gesprek tussen hen eind 2008-begin 2009 kon u afleiden dat het leven van uw man in gevaar was. U weet echter niet wat er precies aan de hand was, omdat men u niets vertelde. Uw echtgenoot zei dat het u niet aanging.

In februari 2009 werd uw schoonvader meegenomen vanwege uw echtgenoot.

Ergens in 2009 kwamen mensen in burger naar jullie huis. U weet niet wie ze waren, maar ze wilden uw man meenemen. Uw zoon kwam tussenbeide, maar brak zijn arm toen hij geduwd werd. Uw schoonmoeder brak haar been in het tumult en u werd bedreigd. Uw schoonvader moest zich terzijde houden, anders zou hij nogmaals worden meegenomen. Uw echtgenoot werd wel meegenomen en gedurende een maand vastgehouden en mishandeld. Als hij rustig wilde verder leven, moest hij zich nergens meer mee inlaten. Uw echtgenoot besloot echter actief te blijven.

In maart 2010 werd uw echtgenoot opnieuw gewaarschuwd, toen er een grote demonstratie zou plaatsvinden. Hij besloot toen dat het genoeg was en dat jullie moesten vertrekken.

Op 28 maart 2010 verliet u Armenië en reisde per vliegtuig naar Kiev (Oekraïne). U reisde samen met uw echtgenoot en kinderen en met uw schoonouders. In Oekraïne logeerde u eerst in een hotel en later in een huurwoning. Uw echtgenoot regelde jullie verdere reis met een zekere Sasha, die zorgde voor het vertrek van uw echtgenoot en schoonouders. Een zekere Oleg zorgde ervoor dat u en de kinderen later, eind mei 2010, konden vertrekken. Jullie reisden per vliegtuig naar België, waar u uw echtgenoot terugzag.

Hij had op 8 april 2010 een asielaanvraag ingediend bij de Belgische autoriteiten, samen met zijn ouders.

Op 13 mei 2010 overleed uw schoonvader in België.

Op 28 mei 2010 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

U toonde daarbij uw huwelijksakte, geboorteakte, en de geboorteaktes van de kinderen."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoekster, Lusine HARUTYUNYAN, luidt als volgt:

"In het kader van uw asielaanvraag legde u op 2 juni 2010 verklaringen af op de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 8 november 2010 werd u uitgenodigd voor een gehoor op het Commissariaat-generaal. Dit gehoor moest worden afgebroken omdat u zich onwel voelde. U werd naar het ziekenhuis overgebracht, zo blijkt uit het medisch attest dd 08/11/2010 dat u overmaakte.

In aanwezigheid van uw advocaat, werd u gemeld dat u uw verklaringen schriftelijk (per fax, aangetekend of via uw advocaat) diende over te maken (CGVS p. 3). Daartoe werd u op 9 november 2010 eveneens een aangetekende brief gestuurd, waarvan een kopie terug te vinden is in het administratief dossier.

Tot op heden heeft het Commissariaat-generaal echter geen antwoord van u ontvangen.

Aangezien uit uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken evenals uit de verklaringen van uw echtgenoot Vardan Poghosyan, Armeens staatsburger van Armeense origine (O.V. 6.609.245) blijkt dat u uw land van herkomst verlaten heeft vanwege de problemen van uw echtgenoot (CGVS Poghosyan Vardan p. 20), en aangezien u ondanks de vraag daartoe geen aanvullende elementen overmaakte aan het Commissariaat-generaal, kan geconcludeerd worden dat het Commissariaat-generaal in het bezit is van alle elementen die u ter ondersteuning van uw asielaanvraag wenste neer te leggen. Daarom wordt het niet noodzakelijk geacht u alsnog op te roepen voor een gehoor.

U haalde immers geen persoonlijke problemen of vervolging aan.

U verklaarde dat u nooit werd gearresteerd of vastgehouden. U werd nooit aangeklaagd of veroordeeld (vragenlijst CGVS p. 2). U verwees enkel naar de problemen van uw echtgenoot, die hij in Armenië kende.

Aangezien in het kader van de asielaanvraag van uw echtgenoot door het Commissariaat-generaal besloten werd dat hem de status van vluchteling of de subsidiaire bescherming niet kon worden toegekend, kan in uw hoofdte evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw echtgenoot is genomen evenals een bespreking van de documenten die jullie voorlegden, dient verwezen te worden naar de beslissing van deze laatste. Deze is als volgt geformuleerd:

[...]"

1.3.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoekster, Sveta POGHOSYAN, luidt het asielrelaas als volgt:

"U verklaarde zich een Armeens staatsburger, van Armeense origine en bent afkomstig uit Ptghni (Armenië).

U bent de weduwe van Ishkhan Pogosyan (die op 13 mei 2010 in België overleed), eveneens Armeens staatsburger van Armeense origine (O.V. 6.609.240).

Ook uw zoon Vardan Poghosyan en zijn echtgenote Lusine Harutyunyan (O.V. 6.609.245), evenals hun twee kinderen, woonden op hetzelfde adres.

In 1998 kreeg uw zoon zes jaar celstraf, maar hij moest maar twee jaar uitzitten omdat hij minderjarig was. Hij had een politieagent met een mes verwond, nadat hij door agenten was aangevallen.

Ook uw echtgenoot werd in 1999 tot een gevangenisstraf veroordeeld van zes jaar, maar zat uiteindelijk iets meer dan een jaar vast. Bij een auto-ongeluk, waarbij hij de chauffeur was, kwam de echtgenote van een bevriend gezin, om het leven.

U vermoedt echter dat men opzettelijk een dergelijke ramp had gecreëerd, opdat uw echtgenoot vanuit de gevangenis niets zou kunnen ondernemen tegen de straf van uw zoon.

Zowel u als uw echtgenoot werden onder druk gezet omwille van jullie zoon.

Hij was geen lid van een politieke partij, maar wel zeer actief. Zo verzamelde hij mensen voor betogingen. Mensen in burger kwamen langs om naar hem te informeren.

In januari 2010 werd uw echtgenoot naar aanleiding van een dergelijk bezoek meegenomen. U belde uw zoon in Moskou op, waar hij werkte, en vroeg hem terug te komen naar Armenië, hetgeen hij ook deed – hetzij enige tijd later. Reeds enkele uren na zijn thuiskomst kwamen er mensen langs, die uw zoon kwamen ophalen. Ze sloegen hem. U wilde tussenbeide komen, maar werd geduwd en brak daardoor uw rechtervoet. Ook uw kleinzoon werd geduwd, kwam ten val en brak zijn rechterarm. Nog dezelfde dag werd uw echtgenoot vrijgelaten en naar huis gebracht. Hij was bijna een maand opgesloten geweest en had tien dagen in een kelder doorgebracht. Ongeveer 20 dagen later werd ook uw zoon vrijgelaten. Omdat uw zoon ondertussen al verschillende keren was aangehouden en geslagen, besloot hij dat jullie beter konden vertrekken. Bovendien werd ook jullie winkel op de binnenplaats twee keer in brand gestoken.

Op 28 maart 2010 verliet u Armenië en reisde met uw echtgenoot en uw zoon en zijn gezin per vliegtuig naar Kiev (Oekraïne). Jullie verbleven eerst enkele dagen bij de zoon van uw zus. Daarna gingen jullie naar een hotel in Kiev, waar jullie allen logeerden tot 6 april 2010. Een zekere Sasha of Misha regelde ondertussen jullie verdere reis. Zodoende gingen jullie op 7 april 2010 naar de luchthaven van Kiev. Uw zoon hield tot dan jullie paspoorten bij zich, maar moest deze op de luchthaven aan Sasha geven. De paspoorten zouden later naar jullie worden opgestuurd, maar dat gebeurde niet. Jullie kregen wel kopies van jullie paspoorten. Hoewel jullie op de luchthaven uw schoondochter en kleinkinderen uit het oog verloren, vertrokken u, uw zoon en uw echtgenoot toch. Na een tussenlanding arriveerden jullie op 7 april 2010 in België.

Op 8 april 2010 diende u samen met uw echtgenoot en uw zoon een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

U toonde daarbij kopies van uw paspoort, uw geboorteakte en huwelijksakte, evenals medische documenten die in België werden opgesteld.

Op 28 mei 2010 diende uw schoondochter, die ondertussen met uw kleinkinderen in België was aangekomen, eveneens een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.3.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoekster, Sveta POGHOSYAN, luidt als volgt:

"Uit uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw land van herkomst heeft verlaten vanwege uw zoon Vardan Poghosyan (O.V. 6.609.245).

U verklaarde dat u vreesde voor zijn leven, al kon u niet concreet duiden wat hem zou kunnen overkomen.

U gaf aan dat u en uw echtgenoot Ishkhan Pogosyan (O.V. 6.609.240) onder druk werden gezet omwille van jullie zoon. Mensen in burger kwamen langs om naar hem te informeren.

U weet niet precies waarom, maar wist wel dat uw zoon mensen verzamelde en bijeenbracht om deel te nemen aan betogingen en meetings. Uw zoon werd daarom ook meerdere keren meegenomen en geslagen.

In januari 2010 werd uw echtgenoot meegenomen en gedurende bijna een maand vastgehouden. Pas nadat uw zoon van Moskou terug naar huis keerde, werd uw echtgenoot terug vrijgelaten. Anderzijds wilden die onbekenden verhinderen dat ook uw man mensen bijeen zou brengen om te protesteren tegen de Armeense regering of deel te nemen aan betogingen.

U kende zelf geen problemen of vervolging in Armenië en verwees enkel naar de problemen die uw man en zoon daar hadden gekend. U werd zelf nooit gearresteerd, meegenomen of opgesloten (CGVS p. 6, vragenlijst CGVS p. 2). U werd evenmin aangeklaagd of veroordeeld (CGVS p. 6).

Aangezien in het kader van de asielaanvraag van uw zoon door het Commissariaat-generaal besloten werd dat hem de status van vluchteling of de subsidiaire bescherming niet kon worden toegekend, kan in uw hoofde evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw zoon is genomen, dient verwezen te worden naar de beslissing van deze laatste. Een deel van de motivering inzake deze beslissing werd gebaseerd op tegenstrijdigheden die tussen jullie verklaringen konden worden vastgesteld:

[...]

De door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet beïnvloeden.

De kopies van uw paspoort, uw originele geboorteakte en huwelijksakte bevatten louter persoonlijke gegevens, die hier niet worden betwist. De medische documenten verwijzen naar onderzoeken die u in België onderging en behandelingen die u momenteel volgt. Nergens in deze documenten wordt verwezen naar de door u vermelde oorzaak van uw medische problemen.

Ook wat u betreft, dient te worden opgemerkt dat de door u ingeroepen medische redenen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A 2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming.

U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

1.4. De commissaris-generaal weigert van verzoekers de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de rechtspleging

Voor zover het verzoekschrift eveneens een beroep tot schorsing van tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing instelt, wijst de Raad er op dat de Raad krachtens artikel 39/2 van de voormelde wet van 15 december 1980 de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan bevestigen, hervormen of vernietigen. Dit artikel, noch enige andere bepaling geeft aan de Raad de bevoegdheid om deze beslissing te schorsen.

Bovendien wijst de Raad er op dat overeenkomstig artikel 39/70 van de voormelde wet van 15 december 1980, het indienen van een beroep tegen de bestreden beslissing de uitvoering ervan van rechtswege opschort.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekers voeren in hun verzoekschrift van 20 januari 2011 een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motiveringsplicht, van artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980, en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

De in de bestreden beslissing onaannemelijk bevonden verklaringen van verzoeker met betrekking tot zijn politiek engagement dat werd afgeleid uit het feit dat hij, volgens zijn verklaringen wel politiek actief was maar geen lid uitmaakte van een politieke partij en uit het feit dat hij zich niet meer herinnerde wanneer de laatste verkiezingen plaatsvonden in zijn land, zijn volgens verzoeker niet van aard om de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas in twijfel te trekken; hij verklaart dat het niet is omdat hij geen lid is van een politieke partij dat hij niet politiek actief kan zijn.

Verder laat hij gelden dat de verklaringen van hem en zijn moeder over het aantal keer dat zijn vader was meegenomen door de autoriteiten, wel overeenstemmen en dat het verschil in datum -januari dan wel februari- bovendien dermate miniem is dat het eerder gelijklopend is dan tegenstrijdig.

Aangaande zijn arrestatie in maart 2010 verklaart verzoeker dat zowel uit zijn verklaringen als uit deze van zijn echtgenote en van zijn moeder blijkt dat er wel degelijk problemen zijn geweest met de autoriteiten; de "minieme" tegenstrijdigheden aangaande de duur van zijn arrestatie zijn, volgens hem ook niet van die aard om aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas te twijfelen.

Bovendien benadrukt verzoeker dat hij en zijn moeder verklaarden dat ze gewond zijn geraakt; zijn echtgenote maakte hier geen melding van, volgens hem omdat het haar niet uitdrukkelijk gevraagd werd. Verzoeker wijst er nog op dat zij net vóór het verhoor diende opgenomen te worden op de dienst

spoedgevallen waardoor het volgens hem niet abnormaal is dat zij zich na dit voorval een aantal zaken minder goed kan herinneren.

Verzoeker laat gelden dat de commissaris-generaal zich *“overgeeft aan het scrutineren van beide verklaringen teneinde het kleinste verschil tussen beide te bestempelen als tegenstrijdigheid of ongerijmdheid”*. Deze handelwijze schendt volgens hem het recht op een eerlijk onderzoek naar de ontvankelijkheid en gegrondheid van de asielaanvraag. Hij vervolgt *“het CGVS wendt het verhoor van verzoeker van zijn doel af en maakt er een instrument van om een maximaal aantal asielaanvragen versneld af te wijzen. Zo wordt blijkbaar het feit of de politie éénmaal langskwam of meerdere malen aangehaald als reden om te besluiten tot ongeloofwaardigheid van het asielrelaas.”*

Verzoeker vindt dat het redelijkheidsbeginsel daarbij op twee manieren geschonden is. Enerzijds omdat de verschillen in zijn verklaringen zodanig beperkt zijn en anderzijds omdat deze benadering van het tweede verhoor *“contraproductief”* is wanneer het erop aankomt om bedrieglijke van oprechte asielaanvragen te onderscheiden: een verzonnen verhaal is veel gemakkelijker te herhalen dan een doorleefd verhaal waarin psychologische mechanismen meespelen.

Dat hij geen document van hun winkel kon voorleggen, meent verzoeker eenvoudig te verklaren nu deze winkel niet meer was dan een kleine ruimte in de gezinswoning zelf waarbij men uiteraard dan geen huurcontract kon voorleggen.

Dat hij zich niet kon herinneren in welke maand van 2008 hij voor het eerst werd vastgehouden na zijn gevangenisstraf en hoeveel keer hij werd meegenomen of opgesloten door de autoriteiten, is volgens verzoeker zeer normaal gezien hij geen verkeerd getal wilde opgeven dat later misschien tegen hem zou gebruikt worden. Hij verwijst nog naar de documenten die hij heeft neergelegd en waaruit blijkt dat hij lijdt aan *“nervositas”*.

Voort voert hij aan dat de stelling van de commissaris-generaal dat hij geen bewijzen bijbrengt van de problemen die hij heeft ondervonden, in tegenspraak is met de laatste alinea in de weergave van het feitenrelaas waarin vermeld wordt dat verzoeker documenten bijbrengt in verband met zijn gevangenisstraf en die van zijn vader. Hetzelfde kan volgens verzoeker gezegd worden over zijn medische problemen en ziekenhuisopnames.

Verzoeker laat gelden dat de commissaris-generaal in zijn beslissing zelf toegeeft dat de Armeense autoriteiten sinds de recente politieke gebeurtenissen restrictiever zijn bij het toelaten van manifestaties; en gezien uit zijn relaas blijkt dat zijn taak erin bestond om mensen te verzamelen om hen naar betogingen en meetings te sturen, wordt zijn verhaal volgens verzoeker daardoor impliciet geaffirméerd. Ook wordt er in de bestreden beslissing aangegeven dat er in bijzondere gevallen sprake kan zijn van een situatie van vervolging.

Volgens verzoeker zijn deze vaststellingen, in combinatie met zijn verklaringen, het beste bewijs van de bestaande vervolgingsproblematiek.

Het feit dat zijn situatie niet gedocumenteerd kan worden, betekent volgens verzoeker niet dat deze niet met de waarheid zou overeenkomen.

Verzoeker voert ook nog een schending aan van artikel 3 EVRM en van artikel 48/4, §2 c. van voormelde wet van 15 december 1980.

Hij stelt dat hij gelet op zijn politieke sympathie met de oppositiepartij, wel degelijk een risico loopt geslagen, gefolterd of zelfs gedood te worden en verwijst naar een Human Rights rapport van 2009 van het US Department of State.

Verzoeker vraagt tot slot de bestreden beslissing te vernietigen *“en te schorsen”*.

3.2. De Raad merkt vooreerst op dat aangezien verzoeksters, Lusine HARUTYUNYAN en Sveta POGHOSYAN, zich in het verzoekschrift louter baseren op het asielrelaas van verzoeker, Vardan POGHOSYAN, respectievelijk hun echtgenoot en zoon, de Raad enkel ingaat op het relaas van deze laatste.

3.3. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

3.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

3.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.6. Wat de verwijzing door verzoeker betreft naar de situatie in Armenië zoals weergegeven in de bestreden beslissing, merkt de Raad op dat de persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging determinerend is om als vluchteling te worden erkend. Een verwijzing naar de vermelding van een welbepaalde situatie in het land van herkomst volstaat niet om iemand als vluchteling te erkennen.

Verzoeker is er in casu niet in geslaagd de individualisering van zijn vrees aan te tonen, hetgeen een wezenlijk element is bij het beoordelen van zijn asielaanvraag.

Aangaande verzoekers verweer dat het feit dat zijn situatie niet gedocumenteerd “kan” worden, niet betekent dat deze situatie niet met de waarheid strookt, wijst de Raad er op dat verklaringen van een asielzoeker inderdaad een voldoende bewijs kunnen zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling, doch op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. In casu is dit echter niet het geval.

Immers uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker met betrekking tot zijn politiek engagement onaannemelijke vage verklaringen heeft afgelegd en er tegenstrijdigheden zijn vastgesteld tussen zijn verklaringen en die van zijn echtgenote en van zijn moeder aangaande zijn arrestaties door de Armeense autoriteiten. Verzoeker slaagt er in zijn verzoekschrift niet in deze te verklaren of te weerleggen.

Betreffende verzoekers uitleg aangaande de vage verklaringen in verband met zijn politiek engagement, stelt de Raad vast dat verzoeker zich louter beperkt tot het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal zonder deze evenwel concreet te weerleggen; dit is geen dienstig verweer. Verweerder merkt dan ook terecht op dat het niet opgaat gewoon te stellen dat dit gegeven “niet van aard is om de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas in twijfel te trekken” vermits het beweerde politiek engagement van verzoeker juist de grond vormt van zijn voorgehouden problemen.

Wat betreft de in de bestreden beslissing opgesomde tegenstrijdigheden, stelt de Raad vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen argumenten opwerpt die deze kunnen verklaren of weerleggen.

De Raad wijst er immers op dat verzoeker verklaarde dat zijn vader begin februari 2009 werd meegenomen door de politie van Abovyan, terwijl zijn moeder dit voorval situeerde in januari 2010. Het betreft hier aldus geenszins een klein tijdsverschil zoals verzoeker in zijn verzoekschrift voorhoudt.

Dat de tegenstrijdigheden aangaande de duur van de arrestatie ook "miniem" zijn, neemt de Raad evenmin aan. Immers, verzoekers moeder verklaarde dat hij na de vrijlating van zijn vader gedurende ongeveer **20 dagen** zelf werd vastgehouden, terwijl verzoeker had gemeld dat hij gedurende **een week** was vastgehouden. Bovendien dient nog te worden opgemerkt dat verzoeker in de "vragenlijst" van 15 april 2010 (zie nr. 5, p. 2) had verklaard dat hij "**bijna één maand**" werd vastgehouden.

Daar waar verzoeker aanvoert dat de bestreden beslissingen voorbijgaan aan de malaise (stress) die verzoekers echtgenote "voorafgaand aan het gehoor" heeft gekregen, wijst verweerder er terecht op dat uit het administratief dossier blijkt dat het voorval zich voorgedaan heeft tijdens het verhoor en verzoekers echtgenote in de mogelijkheid gesteld werd nadien schriftelijk haar opmerkingen mee te delen. Het medisch attest van 8 november 2010 van verzoekers echtgenote dat bij het verzoekschrift gevoegd is, bevestigt enkel dat zij op de dag van haar verhoor op 8 november 2010 opgenomen werd op de afdeling spoedgevallen met de diagnose 'malaise (stress)'.

Alle in de aangevochten beslissing opgesomde tegenstrijdigheden vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst.

Gelet op deze tegenstrijdigheden, kan verzoekers relaas niet voor waar worden aangenomen.

De kritiek van verzoeker aan het adres van de commissaris-generaal dat deze "*zich overgeeft aan scrutinieren van beide verklaringen teneinde het kleinste verschil tussen beide te bestempelen als tegenstrijdigheid of ongerijmdheid*" en dat "*het CGVS wendt het verhoor van verzoeker van zijn doel af en maakt er een instrument van om een maximaal aantal asielaanvragen versneld af te wijzen*", wordt door de Raad allesbehalve als een dienstig verweer beschouwd. De ambtenaar van het Commissariaat-generaal oordeelt immers in alle onafhankelijkheid en heeft er geen enkel persoonlijk belang bij dat de verklaringen van de asielzoeker onjuist zouden worden weergegeven.

Verzoeker toont niet aan dat wat in het verhoorverslag werd opgenomen, niet overeenstemt met wat hij verklaard heeft, noch dat de bestreden beslissing gebaseerd is op een onvolledig en onjuist verhoor waardoor het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden. De door de commissaris-generaal vastgestelde tegenstrijdigheden blijven dan ook onverminderd gehandhaafd en keren zich tegen de geloofwaardigheid van verzoeker.

De uitleg van verzoeker om het niet voorleggen van een document betreffende de winkel te verklaren, wordt door de Raad niet aanvaard. Verzoeker heeft immers verklaard er een officiële vergunning voor te hebben (zie verhoorverslag van 8 november 2010, p. 5).

De bewering van verzoeker dat deze winkel niet meer was dan een kleine ruimte in de gezinswoning en hij aldus geen huurcontract kan voorleggen, is dan ook niet afdoende. Bovendien dient te worden opgemerkt dat verzoeker niet specifiek om een huurcontract gevraagd werd, in tegenstelling tot wat hij lijkt te suggereren.

Waar verzoeker stelt dat het volstrekt normaal is dat hij zich niet kan herinneren in welke maand van 2008 hij voor het eerst werd vastgehouden na zijn gevangenisstraf en hij zich ook niet kan herinneren hoeveel keer hij werd meegenomen of opgesloten door de autoriteiten omdat hij geen verkeerd aantal wenste op te geven, wijst de Raad er op dat van een asielzoeker in redelijkheid kan verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht de traumatische ervaring, in het geheugen gegrift staan zo ze zich in werkelijkheid hebben voorgedaan.

Dat verzoeker aan nervositas -stress- lijdt, staat het afleggen van coherente verklaringen niet in de weg; iedere kandidaat-vluchteling heeft immers bij het verhoor te kampen met een enige vorm van spanning of stress.

Verzoeker voert ook aan dat waar de bestreden beslissing stelt dat hij geen bewijzen bijbrengt van de problemen die hij heeft meegemaakt, in tegenspraak is met de laatste alinea van het feitenrelaas waarbij de commissaris-generaal zelf stelt dat verzoeker documenten bijbrengt in verband met zijn gevangenisstraf en die van zijn vader. Hij meent ook dat hetzelfde kan gezegd worden aangaande zijn medische problemen en ziekenhuisopnames.

Verweerder antwoordt hierop terecht dat het asielrelaas van verzoeker gesteund is op de feiten die zich voorgedaan hebben **na** zijn gevangenisstraf en precies deze worden niet ondersteund door concreet bewijsmateriaal. Er is dan ook geenszins sprake van tegenspraak.

De Raad merkt op dat verzoeker inderdaad medische attesten heeft neergelegd, doch stelt vast dat hij volledig voorbijgaat aan wat de commissaris-generaal hieromtrent vastgesteld heeft, met name "*U legt immers niets voor met betrekking tot uw eigen ziekenhuisopnames. U legde wel een document neer, waarin gemeld wordt dat u lijdt aan nervositas. Er wordt echter geen melding gemaakt van de oorzaak, noch verwezen naar elementen uit uw asielrelaas. Tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal*

maakte u melding van problemen met uw nieren en lever, en dat u leed aan nervositeit, als gevolg van uw problemen. U verklaarde echter dat u voor uw nierproblemen als sinds 2008 behandeld werd in Armenië (CGVS p. 3-4).

U vermeldde eveneens enkele medische problemen die uw echtgenote kende, en waarvoor ook zij in Armenië behandeld werd. Dit blijkt ook uit de medische documenten die op haar betrekking hebben en uit 2007 dateren. Verder legt u ook medische documenten voor betreffende uw zoon en dochter. Daaruit blijkt dat uw dochter van 24 december 2009 tot 29 december 2009 ambulatoire zorgen kreeg voor een tweezijdige bronchitis. Uw zoon had een breuk aan zijn rechterarm – rechterelleboog, maar nergens in het desbetreffende attest wordt gewezen naar de oorzaak of omstandigheden waarin uw zoon deze breuk opliep. Ook met betrekking tot de breuken die uw moeder opliep, toen zij uw meename wilde verhinderen, legt u geen enkel begin van bewijs voor.

Er dient te worden opgemerkt dat de door u ingeroepen medische problemen van u en uw gezinsleden geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.”

De commissaris-generaal heeft aldus terecht geoordeeld dat verzoeker geen enkel document heeft voorgelegd dat zijn asielrelaas alsnog aannemelijk kan maken.

3.7. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat geen geloof kan gehecht worden aan verzoekers hun asielrelaas en schaat zich achter de bestreden beslissingen. Een ongeloofwaardig relaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie zoals bepaald in artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Derhalve wordt van verzoekers de vluchtelingenstatus zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980, niet erkend.

3.8. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van voormelde wet van 15 december 1980.

Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekers een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Aangezien geen geloof wordt gehecht aan verzoekers hun asielrelaas, kan dit relaas evenmin als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. van de voormelde wet van 15 december 1980.

Verzoekers brengen geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetbepalingen. Immers, een verwijzing het Human Rights Rapport van het US Department of State over de algemene situatie in het land van herkomst, volstaat niet om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk een reëel risico lopen op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke.

Verzoekers voeren tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat ze in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van voormelde wet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

3.9. Het blijkt dat de commissaris-generaal zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voorbereid heeft en gestoeld op een correcte feitenvinding.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekers werden opgeroepen voor een verhoor, dat ze tijdens dit verhoor in bijzijn van een advocaat, de kans kregen om hun asielmotieven uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Armeense taal machtig is.

Uit het administratief dossier blijkt tevens dat verzoekster, Lusine HARUTYUNYAN, tijdens haar verhoor op 8 november 2010 onwel werd en naar het ziekenhuis overgebracht werd. Er werd aan haar en haar

advocaat door de ambtenaar van het Commissariaat-generaal duidelijk gemaakt dat zij haar verklaringen schriftelijk kon overmaken.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden.

Dit beginsel is geschonden wanneer men zich bij de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Men moet met andere woorden voor een beslissing staan waarvan men nauwelijks kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De bestreden beslissing staat, gelet op het voorgaande, geenszins in kennelijke wanverhouding tot de motieven waarop ze steunt. Er kan dan ook geen sprake zijn van een schending van het redelijkheidsbeginsel.

In acht genomen wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat er geen wezenlijke elementen ontbreken die hem verhinderen over het beroep te kunnen oordelen.

Er is derhalve geen reden om, zoals in het verzoekschrift gevraagd, de bestreden beslissing te vernietigen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart 2011 door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M. BONTE